

SENY

IVANA LARROSA

REGIDORIA DE MUSEUS
Museu Etnològic

Interpretació fotogràfica de l'obra de Velázquez 'La Fragua de Vulcano' ['La Forja de Vulcà'] de 1630. Apol·lo, en aquest cas Ramon Martí (1917 - 2011), visita la forja de la família que va fundar el seu pare. Tres generacions en el mateix taller: Ramon Martí, de 94 anys, el seu fill, Valentí, de 56 anys, els seus néts Enric i Marc, de 20 i 24 anys, el seu oncle Jaume, i un col·laborador Jordi.

SENY, una exposició produïda pel Museu de la Vida Rural de la Fundació Lluís Carulla, és una mostra que versa sobre dues nissagues de mestres artesans de l'Espluga de Francolí, uns dedicats a la forja artística, la família Martí, de Cal Biel, i uns picapedrers i escultors, la família Vendrell, i la relació històrica que han mantingut amb el Monestir de Santa Maria de Poblet.

Reflexió sobre el pas del temps, sobre la memòria i les empremtes, les petjades, la transmissió gairebé gremial de coneixements, la duresa dels oficis artesanals, la incertesa del seu futur... Tot a través de la mirada a les rutines de cada protagonista, a les fotos als seus tallers i a les seves eines, a les seves mans, plenes d'empremtes del temps i a l'obra que les dues nissagues han ajudat a reconstruir, el Monestir de Santa Maria de Poblet.

MUSEU ETNOLÒGIC D'OLIVA. c/ Tamarit 2-4

Del 14 de març al 11 de maig 2014

HORARI: de dimars a dissabte de 10 a 13:30 i de 16:00 a 19:00. Diumenge: 11 a 13:30

SENY parteix de la relació entre els tres vèrtexs d'un triangle. Per un costat el Monestir de Santa Maria de Poblet, pels altres, les dues nissagues protagonistes de la seva reconstrucció artística. Al centre del triangle la convergència de la relació entre tots tres, tan beneficiosa per a totes les parts.

Dues nissagues d'artesans

La família Martí, de Cal Biel, compta ara mateix la quarta generació dedicada a les arts del ferro. La seva vinculació amb el Monestir de Poblet neix cap a l'any 1941 quan Ramon Martí, segon ferrer de la nissaga, passa a encarregar-se de la reconstrucció de les peces de ferro forjat del cenobi, gràcies a la recomanació d'Eduard Toda. Els monjos tot just acaben de tornar al monestir i els primers anys de reformes es dedicaren bàsicament a feines d'arranjament, restauració de les peces essencials per a la vida diària de la comunitat. Amb el pas del temps, sense perdre funcionalitat, guanyà pes la vessant artística de les peces, desenvolupant-se d'aquesta manera el vertader tarannà creatiu del forjador. Baranes, portes, reixes, teieres, candelers, reliquiaris, lampadaris, campanes, crucifixos... l'art de la forja dels Biel és patent en totes les sales del monestir. Aquests treballs suposen per a la família una immillorable targeta de presentació, cosa que els obre les portes a treballar per esglésies i particulars de tot el món. A principis dels 70 comença a treure el cap pel taller la nova generació, Valentí Martí, que mica en mica va prenent el relleu al seu pare i al seu avi. Fins a dia d'avui, en què els seus fills, Marc i Enric, segueixen el camí familiar en l'art de la forja.

La família Vendrell compta actualment la cinquena generació dedicada en el món i al domini de la pedra. Picapedrers i escultors, tenen, com els Martí, una llarga relació amb el Monestir de Poblet. La seva trajectòria al món de la pedra s'inicia l'any 1890 amb Ramon Vendrell Rovira i es dedica en les dues primeres generacions a la construcció d'obra civil, ponts i carreteres. És amb la tercera generació de picapedrers que s'inicia la relació amb el Monestir de Santa Maria de Poblet. Som a l'any 1940, els monjos tornen a habitar el monestir i s'ha de restaurar tot el que s'ha malmès en cent anys d'abandó. Per tal de dedicar-s'hi, Miquel Vendrell Fonoll, comença a treballar en un taller als peus del monestir. Des d'aquest moment la relació de la família amb Poblet es fa inseparable. La relació també projecta, dins el món de la pedra, el nom de la família Vendrell i temples com Vallbona de les Monges, Santes Creus, la Catedral del Pi de Barcelona i tants d'altres passen, mica en mica, a engruixir el seu currículum.

L'autora

Ivana Larrosa, originària de Logroño, ha navegat per tot un mar de professions, totes elles relacionades amb el món audiovisual, fins a especialitzar-se en la fotografia. Tot i que atesora una extensa formació en el camp audiovisual i en la fotografia en particular, el seu amor per la càmera és vocacional i va créixer en ella fins i tot abans de tenir ús de raó.

La fotografia d'Ivana Larrosa extreu l'inquietant del quotidià. Està basada en la realitat com a mitjà per arribar a l'irreal. A través de l'absència defineix l'espai transitiu entre la vida i la mort, entre l'objecte viu i l'ésser inanimat, reinterpretant la simbiosi de l'existència del temps i de la seva supervivència.

